

къмъ дѣцата си... Тъкмо 8 пиленца сж, а колко ще уцѣлѣятъ, колко ще станатъ майки като Пѣструшка? — Може би само 5, или 2, или пъкъ нито едно... Охъ, синко, и азъ едно врѣме имахъ толкова дѣца, мили, хубави като тия пиленца, а сега гдѣ сж?...

— Въ черната земя ги отпратихъ, само твоята майка ми е останала... Дѣдо ти сжщо отдавна е умрѣлъ и азъ слабата жена живѣя тукъ и се трудя да отгледамъ сирацитѣ на голѣмия ти вуйчо, който умрѣ жененъ... Пѣструшка, тая нова майка, дано бжде по щастлива отъ мене... Но кой знае?—Мжчно се живѣе, синко, мжчно се челядъ отхранва, ако си слабо сжщество на тоя свѣтъ...“ Тѣй кротко учеше старата жена своето неопитно внуце.

Минали се бѣха нѣколко дена. Единъ пжтъ Илийчо си сѣдѣше на сѣнка подъ градинскитѣ дървета край селската рѣчица, която минаваше близо до бабини му. Ето я че иди къмъ него Пѣструша съ своето многочислено сѣмейство. Вървятъ пиленцата, па весело си чуруликатъ, но изведнажъ сѣкашъ замрѣха на мѣстата си... Горѣ въ сини небеса нѣкакъвъ шумъ се чува. Вдига Илийчо глава, а надъ квачката се вие ястребъ...

Пѣструша се промѣнила, не можешъ да я познаешъ: цѣла се наежила, крилѣ разперила, клонъ разтворила, а очитѣ си не сваля отъ хищникътъ... Нищо кокошчица е, ала сега има въ нея нѣщо страшно, нѣщо величаво... Разбира туй нѣщо ястребътъ и не се рѣшава да се удари на борба съ нея.